

Vandvejen

Vandet er allestedsnærværende, symbolsk og konkret. Taos vand, der tålmodigt og insisterende arbejder på dit væsen. Forvandling og harmonisering er målet, kræfternes møde og forening i et blændende, oplyst nu - det evige nu, som er så svært at finde for et kontrolbesat jeg.

Vandet viser vejen, vandet er vejen, livets kilde, som jeg'et har så svært ved at se og anerkende. Den kilde jeg'et kommer fra og går til. Jeg'et forkaster sit eget ophav i jagten på kontrol og sikkerhed, men Taos vand, livets kilde, har evigheden på sin side og kærligheden til næsten, livets dybe essens, som jeg'et ikke forstår.

Så først harmoniseres jeg'et. Modsætningerne forenes, den indre splid ophører. Derved blødgøres og reduceres jeg'et, som ikke længere er særlig interessant for sig selv eller andre. Kampen er slut, jeg'ets kamp mod usikkerhed og angst efter uddrivelsen fra paradiset for længe siden.

Jeg'et bliver stille. Der bliver tomt, hvor jeg'et var. Fortidens emotion kræver ikke længere opmærksomhed. Smerten er væk, synsvinklen på livet og døden forandret: Bevægelse og hvile, forandring og udvikling med udgangspunkt i ro, i rolig accept, og dermed overblik og visdom.

Vandvejen er sikker, når man har lært at flyde og svømme med ro i sind og krop.

Taos kildevand

Taos vand gør godt både ude og inde. Taos kildevand. Og så er det gratis, tilgængeligt for os alle, altid virksomt. I det skjulte og mere åbenlyst bearbejder det jeg'et og kroppen med skønhed og kærlighed af en anden verden, som så ofte fortalt og vist af Jesus og Buddha og Lao Tse og mange andre.

Den skønhed og kærlighed af en anden verden, som også er beskrevet af talrige nærdød-overleverere.

Det andet, parallelle univers, der altid er der med os og mellem os. Som kun kan begribes og føles intuitivt. Som absolut ikke kan kontrolleres af jeg'et, der her møder grænsen og sin lidenhed i og over for kosmos. Jeg'ets evne til abstrakt og rationel tænkning hjælper ikke. Humor gør, og poesi, men her er vi jo også langt inde på intuitionens gebet.

Jeg'et er en kamp, en kamp for livet - og mod livet i dybere forstand. Men kampen slutter en dag. Da ophører jeg'et. Det kendte, emotionelt forankrede jeg har udtjent sin rolle på livets vej mod sig selv. Tilbage bliver et lille jeg, som alene er et praktisk redskab, når du taler og skriver osv. Det har ingen emotionel forankring i sind eller krop og derfor ingen anden betydning.